

[Ib Thyregød.]

den højtærede statsminister. Vi håber derfor, at den højtærede statsminister vil besvare den af venstre og de konservative stillede forespørgsel.

Statsministeren (*Kampmann*): Det var til slut næsten, som den ærede ordfører for forespørgerne ville undskylde, at forespørgslen var stillet til mig. Det synes jeg egentlig ikke er nødvendigt. Jeg vil meget gerne give nogle oplysninger i anledning af den stillede forespørgsel.

Jeg tror, alle er enige om at beklage, at et af resultaterne af konflikten på transportområdet er, at den søværts forbindelse mellem Bornholm og Sjælland er blevet afbrudt. Der er vist ingen uenighed om, at det ville have været rart, om dette kunne være undgået, og man har da også — hvad den ærede ordfører for forespørgerne var inde på — gentagne gange drøftet, om dette var muligt. Jeg vil også tro, at den situation, der er opstået i forbindelse med transportkonflikten, vil medføre, at man bagefter undersøger, om der er mulighed for, at noget sådant kan undgås i fremtiden. Årsagen til, at der er gået på denne måde, er jo, at forbindelsen opretholdes af et privat dampskibsselskab, der er medlem af Arbejdsgiverforeningen og derfor bliver strejkeramt med det samme, når der udbryder transportstrejke.

Hvad angår påstanden om, at der har været passivitet inden for regeringen, vil jeg sige, at noget sådant har ikke været tilfældet. Så snart den søværts forbindelse med Bornholm blev afbrudt, tog vi sagen op, og vi har fulgt den til stadighed; navnlig har amtmanden på Bornholm holdt os orienteret om forsyningssituationen; vi har stadig været underrettet derom.

Der blev også straks gjort forsøg på på trods af strejken at opretholde forbindelsen med Bornholm. Der har været ført en række forhandlinger, hvori har deltaget repræsentanter for såvel arbejdsgiverne som sømændene, med det formål at undersøge, om der var mulighed for, at selskabets skibe kunne sejle trods transportkonflikten. Dette kunne imidlertid ikke lade sig gøre. Man kan drøfte, hvad årsagen er hertil. Så vidt jeg kan skønne, har villigheden ikke været særlig stor hos nogen af de to parter.

Endvidere kunne man i sidste uge forvente, at strejkesituationen udløstes i, at der kunne stilles et mæglingforslag og forhandlingerne genoptages, og derfor var det først i slutningen af sidste uge, at vi måtte se i øjenene, at vi kunne gå ind i denne uge uden at have søværts forbindelse med Bornholm. Vi drøftede derfor, hvorledes dette kunne tilvejebringes. Som det ærede medlem nævnte, har statsbanerne indsat en færge, „Freia“, der er gået her fra byen til morgen. Meningen er, at den skal vende tilbage i morgen; den skal sejle i pendultrafik, altså hver anden dag hver anden vej. Det er givet, at der her er tale om en ordning, der højst kan vare, så længe de nuværende tilstande er til stede.

Jeg ved godt, at man på Bornholm — det fremgår også af en henvendelse, jeg har modtaget fra Bornholm — mener, at man måske kunne sejle en kortere rute. Det er nævnt, at man kunne sejle mellem Rønne og Ystad og derigennem få hyppigere trafik. Færgen skulle imidlertid i gang omgående, og derfor startede man her fra København, men hvis det viser sig, at det andet er mere praktisk, er der ingen som helst grund til ikke at drøfte denne mulighed.

Den ærede ordfører for forespørgerne kom i slutningen af sin tale ind på det, som jeg synes må være det afgørende i hele denne sag, nemlig mulighederne for at få den konflikt, der stadig hersker på transportområdet, ud af verden. I denne forbindelse nævnedes den ærede ordfører for forespørgerne, at hvis man havde fulgt oppositionens forslag om i sidste uge at nedsætte et udvalg, hvori vi kunne have drøftet disse spørgsmål, havde det måske været lettere, bl. a. i spørgsmålet om Bornholm, at holde oppositionen orienteret. Jeg må sige som min opfattelse, at havde man fulgt oppositionens forslag i sidste uge, var man ikke nået så langt med hensyn til løsningen af konflikterne, som vi er nået i dag. Det er jo et faktum, at da forligsmanden stillede sine mæglingforslag, blev de alle vedtaget af arbejdsgiverne, medens de kun på fem områder, de såkaldte grupper II-VI, blev vedtaget af arbejderne, og derefter var der arbejdsfred inden for disse fem grupper.

Endvidere forhandlede man inden for gruppe VIII, handels- og kontorfacene, og